

THEATER

★★★★★

HETTY & GEORGE

Hetty & George door Bellevue Lunchtheater/Female Economy

Bellevue, Amsterdam, 28/10.

Hier t/m 18/11

Fraai egotheater.

Op de hoek zit zo'n lekkere bakker, zegt ze. En ze vraagt iemand even met de koekjes rond te gaan. Wat zich op het schaalpje ook bevindt, geen lekkernijen in ieder geval. Het meisje met het dienblad kijkt een beetje ongemakkelijk, het publiek deinst even terug. Maar wie met alzheimer te maken heeft gehad, zal het misschien herkennen: koekjes waren de bedoeling, wat er geserveerd werd, was opeens iets heel anders.

Zo ga je mee met *Hetty & George*, de voorstelling van Adelheid Roosen en George Groot. Hetty uit de titel is een verwijzing naar Roosens moeder Henriëtte, die aan alzheimer lijdt. George is naar George Groot, tekstdichter (en mede-oprichter Don Quishocking). Het duo maakte al eerder samen voorstellingen op deze manier, waarbij ze hun 'levensscenario's in de openbare ruimte leggen'.

Dit keer houdt dat onder meer in dat Roosen het heeft over haar moeder, de ziekte en wat die met hun verhouding heeft gedaan; en dat Groot praat over het feit dat hij na de dood van zijn vrouw jonge mannen bij hem thuis is gaan ontvangen. Egotheater dus, zoals dat zich een eigen plek heeft verworven in het landschap met ook

werk van jongere makers als Laura van Dolron, Marjolijn van Heemstra, Ilay den Boer.

Daarbinnen is *Hetty & George* een fraai exemplaar. Het is heel persoonlijk - en het blijft theater. Het confronteert: personages met publiek, personages met elkaar en publiek in bepaald opzicht met elkaar. Iedereen zit op de grond, de gaten in de sokken van je buurman onder je neus. Geen veilige zwarte doos hier, ook niet voor Roosen en Groot. Ze hebben een bed opgemaakt in de lichte theatrale ruimte en daar omheen zijn we getuigen van hun kwetsbare momenten - en van die van wie al niet om je heen.

En daarover gaat tegelijkertijd de voorstelling. Wat durf je te zeggen, te delen, te doen? Wat doet het met je als de ander heel ver durft te gaan? Wat moet je met leed van de ander, het geluk ook, de ambivalentie, de twijfel, de woede? Roosen en Groot hebben daarin een mooie rolverdeling gevonden, zij met haar te veel aan alles, hij met een zekere relativering.

Het leven in overgang, het leven niet ver van het einde, wat is er belangrijk (nog) en wat gunnen we elkaar, hoe ruimhartig zijn we? Roosen en Groot brengen het dichtbij, akelig dichtbij soms wanneer je als toeschouwer zo maar in hun spel betrokken kunt worden, George je in zijn bed noodt en Hetty je met een dienblad met rare hapjes rond laat gaan.

Karin Veraart